

FEKETE ESZTER

Egy haldokló anya levele

Drága Gyermekem,

ma lettél 20 éves. Sok erőt és boldog életet kívánok neked! Testben nem lehetek már melletted, de a lelkem veled ünnepel. Elég érett vagy már arra, hogy ma megtudd, ki az édesanyád... Nem sok időm van hátra. Az orvosok szerint néhány óráig élek még. Leírom hát ide a teljes igazságot a születésed körülményeiről...és kérek, bocsáss meg nekem mindezért. Ígérem, semmit nem szépíték, a halál küszöbén állva nem akarok hazudni az egyetlen lányomnak. Ma már büszke vagyok rá, hogy anya lettem. Gyönyörű kisbaba vagy...az én kicsi gyermekem. Bár így vártalak volna! Milyen boldog lett volna az utolsó 9 hónap az édesapáddal!

26 évesen még túl fiatalnak tartottam magam az anyaságra. Egyelőre nem akartam gyereket. Mikor az orvos megerősítette, hogy várandós vagyok, nem jutottam szóhoz. Azt sem tudtam hová menjek, mit csináljak, csak bolyongtam az utcán. Hirtenlen jöttél...nem tudtam örülni neked. Nem akartalak megszülni, de megölni nem tudtalak volna. Azt akartam, hogy élj. Apa nagyon örült a születendő babánknak. Az első hónapokban ő választott ki mindent számodra...nekem mindegy volt...azt hittem, úgysem tudlak majd szeretni.

Te közben nőttél, fejlődöttél...az első rúgások...ahogy teltek a hetek, hónapok, én egyre boldogabban figyeltem a növekedésedet, egyre jobban örültem közelgő érkezésednek. Azonban megtudtam, hogy nem nevelhetlek fel. A szívem túl gyenge, nem fogja bírni a szülést. Vagy idő előtt világra kell jönnöd, ami a 6. hónapban szinte biztos, hogy halálos lett volna, vagy csak rövid ideig élvezhetem az anyai boldogságot. Azt akartam, hogy élj...és hogy boldog légy. Talán rám is hasonlítasz majd egy kicsit.

Tudnod kell, hogy nem vagy egyedül. Van édesanyád. Az illatom, amit újszülöttként érzel, megmarad az emlékeid közt. Ha egykor nagyon egyedül leszel, érezni fogod, hogy a lelkem átöleli a lelkedet...

Kicsi lányom, bocsáss meg nekem! Ne haragudj az első napokért. Úgy hagyom itt a földi létet, hogy szeretlek, boldog vagyok, hogy élsz. Szeretném, ha a neved Piroska lenne...egy csodálatos kisbabanak, akiben tovább élek, és így nem marad magára... Most befejezem ezt az utolsó levelet, hogy a karomba vehesselek, gyönyörködhessek benned, drága gyermekem.

Szerető Édesanyád

Naplórészlet: a ki nem mondott igen

„Ülök a szobámban búsan, egyedül, és a fájó múltra gondolok.” Ezt teszem. És naplót írok. Írok, mert ki kell adnom magamból azt, ami fáj, rá akarom zúdítani a világra a bennem tomboló iszonyat egy részét...Iszonyat...éhes szörnyetegként marcangolja a lelkem...és nincs menekvés...és nincs megnyugvás... Magam előtt látom sápadt arcod. A fehér hajad szétterül a párnán...Erőtlen, remegő kezed esdve nyújtod felém...A fülemben cseng a hangod, ahogy nagy erőfeszítéssel még egyszer felteszed nekem a kérdést, ami egész életedben foglalkoztatott, és amire soha nem kaptál választ: szeretlek-e.

Emlékszem a szemed megtört fényére, ami mégis annyi szeretettel simogatott. Te mindig szépnek és csinosnak láttál...Földre szállt angyal voltam a szemedben...és én megtagadtam a választ a feltett utolsó és talán legfontosabb kérdésre! Csak ültem, és néztelek...akkor még a testi szememmel is láthattalak...ma már csak a lelki szemem előtt jelenik meg meggyötört, kedves arcod.

Halk sóhaj...a tekinteted üvegessé vált...a kezed hűlni kezdett a kezemben...

Te már jó helyen vagy. Ott, ahová te mentél, nincs kétség és nincs fájdalom. Már látod a lelkem...és tudod a választ. Azt is tudod, hogy azt kívánom, bár kimondtam volna akkor, az utolsó pillanatban a várva várt szót...de nem tettem...és most már ez a kimondatlan *igen* kísérteni fog egészen a sírig...vagy még azon is túl...